

fokus på en fisker

Vera Larsen meldte seg på til NM i fluefiske for å lære. Det gjorde hun til gagns, og det forandret livet hennes.

U r d e r v e r d e n

Første gangen jeg møtte Vera var under Norgescup i fluefiske, høsten 2003. Trekningen plasserte oss i ulike grupper, så jeg så ikke stort til henne, men vi hadde

en prat etter andre økta, der ingen av oss hadde særlig suksess. Vera hadde «blanket», og oversatt betyr det 0 fisk, og i praksis at sjansen til en topplassering er spolert. Selv hadde jeg unngått samme skjebne med knappst mulig margin, men vi ønsket hverandre skitt fiske på siste økt, og kom grusomt tilbake. Særlig gjaldt det Vera, som tro til og knuste alle på sin gruppe. Totalt havnet hun midt på treet, men avslutningen ble lagt merke til.

Fire år senere har jeg fotfulgt henne i tre hele dager med videokamera langs Hemsila, og lært jenta bedre å kjenne. Det viser seg at vi har mer enn et etternavn til felles – vi har faktisk vasset rundt i den samme bekken som barn på Jevnaker. Men det er et stykke fra å nappe niøyer av steinene i Svenåa til å ta Hemsilas storvokste og kresne ørreter på tørrflue. Veras vei var lang og kronglete, helt til hun begynte med konkurransefiske.

Siden NM i Førde høsten 2001 har læringskurven gått bratt opp:

– *Men hvordan i all verden kom en blodfersk fluefisker på å kaste seg til ulvene? Ekstremt konkurranseinstinkt?*

– Jeg har fisket med mark og sluk siden jeg var lita jente, men hadde veldig lyst til å ta fisk på vak. På den tida jobbet Erik Eikre på Hemsedal Sport, så jeg gikk til ham for å få noen tips. Jeg kom ut igjen med et nytt snøre, og ellers det jeg trengte for å få ut flua, og prøvde så godt jeg kunne å etterligne fluefiskerne jeg hadde smugtitta på i elva. Men de gjorde jo så mye forskjellig, så det ble for det meste tull og rør. Jeg gikk slukkoret tilbake til Erik, og fikk ham med meg ned i elva på baksida her

Tekst/foto:
Terje Bomann-Larsen

Jeg fikk
tidlig
beskjed
om at det
finnes
ikke noe
sånt som
dumme
spørsmål.

for å vise meg hva jeg konkret skulle trene på. Mens han holdt på, begynte han å snakke om konkurransefiske. Jeg ante jo ikke at det fantes noe sånt, men Erik mente at konkurransemiljøet var et bra sted å treffe likesinnede og utvikle seg videre. Om ambisjonsnivået ikke var høyere enn det, var det likevel ganske skremmende å stille i NM, for jeg er nok den ferskeste debutanten som har stilt opp på dette nivået. Kvelden før hadde jeg så vidt rukket å øve inn dobbelttrekket, men jeg fikk fisk, og jeg kom ikke på sisteplass, heller!

Research i gamle resultatlistene viser at Vera Larsen endte som nr. 27 av 36 deltagere, og det må vel kunne kalles en flying start, som ga blod på tann?

- Nei, NM i 2001 gikk seint på året, så det var ikke flere konkurranser den sesongen. Men jeg snakket med Erik flere ganger gjennom vinteren, og han holdt temaet varmt, ikke minst fordi man ville ha med flere jenter.

- Ja, det har vel Norske Konkurranseløpere Forbund lykkes ganske godt med, for jentene er jo prosentvis langt bedre representert i konkurransemiljøet, enn blant fluefiskere generelt. Var du eneste jente da du startet?

- Marit Kronen stilte også i Førde i 2001, men Toril Kolbu og Pia Clarholm hadde gitt seg. Marit har jeg heller ikke sett i konkurranse siden, men vi har jo senere fått med Solveig Fosser og Stine Nilsen som begge startet som juniorer. Vi tre har vært ganske faste de senere åra.

- Men egen dameklasse er ikke aktuelt i fluefiske?

- Nei, det er ikke noe i denne sporten som favoriserer hannkjønn, og det hadde jo vært stusslig å bare konkurrere mot de samme to - selv om det hadde blitt medalje hver gang!

- Men selv om jentene er relativt godt representert, så sliter NKFF generelt med rekrutteringen. Kan det skyldes at gutter er et reddere for å tape og miste ansikt enn dere jenter?

- Jeg vet ikke det. Jeg visste jo godt at jeg var grønn, og ville bare lære noe, men hvis jeg hadde fisket i ti år, hadde jeg nok ment at jeg var en ganske habil fluefisker, og ville sikkert fått en nedtur om ambisjonene ikke ble innfridd. Slik er det vel ingen forskjell på oss og gutta, men jeg merker vel at de jevnt over har et sterkere konkurranseinstinkt. For øvrig er det ingen grunn til å være redd. Miljøet er veldig åpent, og du får all den hjelp du ber om. Jeg fikk tidlig beskjed om at det finnes ikke noe sånt som dumme spørsmål.

- Men nå er det vel andre ting som driver deg. Kanskje har konkurranseinstinktet våknet også?

- Nå deltar jeg ikke først og fremst for å lære, men har fått sansen for å konkurrere. Det å få utdelt ei sone og gå ut der og bruke kunnskapene mine, er den viktigste motivasjonsfaktoren.

- Ja, som konkurransefisker blir du sendt ut på alle slags fiskeplasser, ofte under forhold du ellers ville ansett som sjanseløse?

- Og i tillegg fisker du under tidspress. Du skal få fisk der

og da uansett, og det lærer du enormt mye av. Mange har altfor lett for å holde seg til kjente plasser og metoder, og helst bare fiske når forholdene er optimale. Det finnes ikke bare selektiv fisk, men også selektive fiskere, og slike har lett for å stagnere.

Vera har ikke stagnert. Selv om det er fort gjort å gro fast i ørretparadiset Hemsedal, er hun stadig på farten. Konkurransprogrammet har ført henne til elver og vann hun ellers knapt hadde hørt om. Sist sommer kostet hun på seg en drømmetur til Kola, men også som deltager på det norske VM-laget har hun vært utenlands. Den gangen gikk turen til Finland, og hun forteller entusiastisk om møtet med de store kanonene hun hadde hørt så mye om. Det er ingen hemmelighet at norske VM-fiskere er en gjeng glade amatører i sammenligning med fulltidsproffene fra andre nasjoner. Hun er da også nøye på å med at impulsene fra det internasjonale miljøet er en bonus verd å ta med seg.

- Det går rykter om at du har blitt en røver på «tsjekkisk»...

- Sier du det? kvitrer Vera. -Vel, jeg begynner å få teken på det. Egentlig er det litt rart, for det er ikke så ofte jeg får praktisert teknikken. I Hemsila har den sine klare begrensninger...

- Men du er jo også harrdronning...? forsøker jeg, og hinner til at hun to år på rad har gått til topps under harrfestivalen på Koppang. Dette er en mindre høytidelig fiskekonkurranse som ikke har noe med NKFF å gjøre. I fjor vant Vera dameklassen, og i år tok hun hele greia, uansett kjønn.

- Hva syntes de lokale heltene i Østerdalen om å bli slått av ei jente, da?

- Hæ? Jeg spurte ikke! Jeg har i grunnen sluttet å tenke på at jeg er jente når jeg er ute og fisker. Jeg var opptatt av det i starten - at jeg ikke hadde noen venninner å fiske med. Nå føler jeg meg som en av gjengen, uansett. Av og til blir jeg likevel minnet på det, som sist sommer på Kola. Bussen stoppet for pissepause, og vi toget ut på nakne tundraen der gutta stilte seg på rekke. Da plutselig kom jeg på at det hadde vært kjekt med en liten busk å sette seg bak. Jeg har heller ikke noen glede av de nye vadebuksene med glidelås...

- Mens vi snakker om utstyr - du har egen sponsor?

Ja, det fikk jeg ganske tidlig, og ser ikke bort fra at det har vært en fordel å være jente akkurat der. Scierra holder meg med utstyr, mot at jeg stiller opp litt på messer og slikt. Da jeg brukte egne penger var det mer beskjedent, med avlagte greier etter broren min, og vest etter far. Den var så lang at colaen i ryggomma konstant lå i vann og holdt seg kald. Til slutt gikk den i forråtnelse, vesten. Vadebuksa var den billigste som var å få av neopren, med altfor store støvler. Jeg ville ikke bruke for mye på noe jeg ikke var sikker på å fortsette med, men det gjorde jeg jo, og etter hvert ballet det på seg. Mange av fiskerne jeg traff i Hemsila var overdådig behengt med duppeditter, og etter hvert så også jeg ut som et juletre. Siden har det gått motsatt vei, etter hvert som jeg fant ut at ikke alt var kjekt å ha, eller nødvendig å dra på.

- Det finnes ei flue som heter Vera?

- Mmm. Vera vrir seg på stolen. Motvillig innrømmer hun at jo, den er nok oppkalt... Vera vegrer seg, synes vel ikke den historien er noe å sette på trykk. Men jeg får halt litt mer ut av henne:

- Det var Erik Eikre som designet den. Ei busteflue med svart og brunt hackle, og noen sa den lignet på meg. Jeg hadde vært en måned i Brasil på den tida, og var ganske brun...

Akkurat det er ikke vanskelig å forestille seg. Vera er natur-

lig mørk, og selv om den norske sommeren har vært fattig på soltimer, har hun god farge. Det mørke håret krøller seg langt og befriende rufsete ned over skuldrene. Jo da, jeg ser parallellen til ei mørk busteflue, men Vera er litt lei av å snakke om den saken. Ikke så rent lite lei, heller!

- Ingen hadde vel trodd at flua skulle bli så kjent, men det er faktisk ei veldig god multiflue som jeg har lært meg å fiske ganske godt med. Ja, jeg har den til salgs nede i butikken også.

Butikken er Hemsedal Sport, der Vera nå tjener sitt daglige brød. Du finner henne der helst vinterstid, da hun drukner seg i

arbeid for å spare opp tid og penger til fiskesesongen. Jobb og fluefiske - blir det tid til mer?

- Nei, jeg har sluttet med alt annet. Men det går greit å innrette seg sånn når en bor på et sted som Hemsedal, det er jo fullt trøkk her om vinteren, så det er ikke mangel på arbeid.

- Hva med det sosiale liv, bortsett fra alle raringene du treffer i elva? Meg selv inkludert?

- Nei.

- Gamle venner er blitt borte?

- Ja.

- Ja vel?

- Men det er sant. Om vinteren jobber jeg vanvittig mye, og sommeren kan du jo bare glemme. Det er heller ikke bare lett når høsten kommer og du treffer folk som ikke fisker. Vi har jo ikke en døyt å snakke om. Men jeg har jo fått mange gode fiskekompiser da!

- Jeg synes ikke jeg kan forlate en konkurransefisker uten å ha snakket litt om rekorder. Hva er persen?

- På Kola? Jeg synes nesten ikke jeg kan regne med Kola, men der er den på 2,7 kg. I Hemsila er den 1,6. Dessuten har jeg harr på 1,5 og en sjørret på 2,5.

- Så da mangler det bare en storlaks?

- Ja, jeg har begynt å trene tohåndskasting, så det kommer nok - bare jeg får tid! Men det med tohånds holder vi vel hemmelig...

INFO

Mer om konkurransefluefiske på www.nkff.com.

Nå føler jeg meg som en av gjengen, uansett.